

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 58/2019-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. januára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Škerlíkom, CSc., J. Ťatliaka 2051/8, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia práv podľa čl. 20, 38, 41, 47 a čl. 52 ods. 7 Charty základných práv Európskej únie rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 14 Co 79/2014-151 z 25. júla 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 16/2018 z 18. októbra 2018 a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. januára 2019 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Škerlíkom, CSc., J. Ľatliaka 2051/8, Dolný Kubín, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie práv podľa čl. 20, 38, 41, 47 a čl. 52 ods. 7 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 Co 79/2014-151 z 25. júla 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 16/2018 z 18. októbra 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

2. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva: *«Sťažovateľka je invalidná dôchodkyňa. Od roku 1987 sa lieči na psychiatrii pre závažné ochorenie, z dôvodu ktorého sa stala od 01.01.1988 plne invalidnou.*

19.02.2002 OS Bratislava III v spotrebiteľskej veci /ďalej tiež „Súd“/ vydal platobný rozkaz zn. Rob/1370/02-5, ktorým v plnom rozsahu vyhovel žalobcovi - [REDAKOVANÉ] a zaviazal sťažovateľku na zaplatenie istiny 18 590.- Sk s úrokom z omeškania 0,25 % denne, čo predstavuje 91,25 % ročne !!! Odpor proti nemu síce podala, no oneskorene a tak platobný rozkaz sa stal právoplatným.

Platobný rozkaz Súd vydal na základe zmluvy o úvere, ktorú sťažovateľka 20.12.2001 uzatvorila so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] /ďalej len [REDAKOVANÉ]/, ktorou si chcela požičať 12 000.- Sk, čo predstavuje 398,32 eur. Jednalo sa o formulárovú zmluvu,

kde nemohla ovplyvniť výšku úroku 0,25 % denne (91,25 % ročne) ani administratívny poplatok 6 590.- Sk.

22.10.2003 Súd vydal exekútorke, [REDAKOVANÉ], poverenie na vykonanie exekúcie.

05.02.2004 Súd prevzal návrh na rozhodnutie o námietkach, ktoré sťažovateľka, ako povinná, podala exekútorke [REDAKOVANÉ] 11.11.2003. Keď podala námietky, domnievala sa, že jej bude vyhovené. Ani len netušila, že po celú tú dobu nečinnosti Súdu jej rastú úroky z omeškania o sumu 38,98 Sk denne /!!!/.

25.08.2005 exekútorka urguje Súd písomne na vydanie rozhodnutia o námietkach, o ktorých Súd rozhodol až 27.11.2008, čo je dátum vydania rozhodnutia o námietkach, ktoré bolo exekútorke Súdom doručené až 02.03.2009, teda po viac ako 5 rokoch od prevzatia návrhu na rozhodnutie o námietkach.

Exekučný príkaz mohla vydať exekútorka až po rozhodnutí o námietkach. Exekučný príkaz preto bol vydaný až 12.03.2009. Až na jeho základe potom Sociálna poisťovňa poukázala zrazené sumy z dôchodku sťažovateľky, čo učinila až 17. júna 2009 /pritom zrážky vykonávala od 08.02.2004/.

Až po doručení rozhodnutia Súdu o námietkach mohli byť peniaze, ktoré sa sťažovateľke každý mesiac zrážali z dôchodku poukázané na účet exekútorke. Zrazené peniaze teda boli deponované na účte Sociálnej poisťovne, a nemohli byť poukázané oprávnenému, čo spôsobovalo narastenie úrokov z omeškania 38,98 Sk denne.

06.04.2011 sťažovateľka Súdu doručila návrh na zastavenie exekúcie. Súd ale návrh zamietol a preto podala odvolanie, ktoré Krajský súd v Bratislave rozhodnutím č. k. 22CoE/227/2012-51 zo dňa 08.08.2012 odmietol. To i napriek tomu, že tak v návrhu ako aj odvolaní argumentovala spotrebiteľským právom, smernicou rady č. 93/13/EHS, Ústavou a Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd. Preto následne podala ústavnú sťažnosť, ktorú ale ÚS odmietol pre neprípustnosť z dôvodu, že nevyužila možnosť podať dovolanie (pritom skôr bola prax taká, že ÚS odmietal sťažnosti pre nedodržanie dvojmesačnej lehoty, ktorú nepočítal od právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní, ale od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu).»

3. V sťažnosti sa ďalej uvádza: «03.11.2011 bola Okresnému súdu Bratislava I doručená žaloba o náhradu škody 3 500.- eur spôsobenej nesprávnym úradným postupom Súdu. Nezákonný postup, ktorý vyplýva aj z vyššie uvedeného sťažovateľka zdôvodňovala najmä tým, že:

- Súd o námietkach proti exekúcii rozhodoval bez 5 dní 5 rokov a jeden mesiac, hoci podľa § 50 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. bol povinný rozhodnúť do 60 dní, čím jej len za 4,5 roka čo /7 mesiacov odpočítala ako primeranú lehotu na rozhodnutie a doručovanie/ spôsobilo ($38,98 \times 365 = 14\,227,7 \times 4,5 = 64\,024,65$ Sk) škodu 2 125,23 eur.

- úrok, ktorý priznal platobným rozkazom 0,25 % denne (=91,25 ročne) je úžera,

- úžernický úrok sťažovateľku Súd zaviazal platiť aj zo sumy 6 590.- Sk, čo mala byť akási forma odmeny za poskytnutie pôžičky,

- okrem skutočnej škody sťažovateľke vznikla aj nemajetková ujma. Tá spočíva najmä v tom, že sa podstatne sa znížila kvalita jej života počas dlhého obdobia, dlhodobými vyhrážkami o oznámení jej osobných údajov iným finančným inštitúciám, trestným oznámením... Musela žiť z cca 230.- eur mesačne. Tiež bolo poškodzované dlhodobo jej meno jeho zverejňovaním spolu s adresou v časopisoch, čo všetko súdu zdokladovala.

- len do podania žaloby bolo sťažovateľke zrazených z invalidného dôchodku vyše 2 700,00 eur (81 340,02 Sk). Do 17.06.2009, kedy Sociálna poisťovňa vykonala úhradu /po 3 mesiacoch od vydania exekučného príkazu/ predstavoval úrok z omeškania z istiny 617.07 eur /18 590.- Sk/ 3 397,32 eur (102 347.66 Sk).

Okresný súd Bratislava I ale žalobu rozsudkom sp. zn.: 16C 158/2011-121 zo dňa 14.11.2013 /ďalej len „Prvostupňový rozsudok“/ zamietol. Zdôvodnil to tým, že sťažovateľka vraj nepreukázala príčinnú súvislosť medzi škodou 2 000.- eur a postupom (nekonaním) Okresného súdu Bratislava III. Vraj v exekučnom konaní mala povinnosť zaplatiť vymáhanú pohľadávku a táto povinnosť jej vznikla a trvala bez ohľadu na rozhodnutie Súdu o námietkach proti exekúcii. Škodu som si vraj zapríčinila sama tým, že som nezaplatila. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu 1 500.- eur, tu súd žalobu zamietol, lebo vraj dôvodnosť uplatnenej náhrady nepreukázala, resp. nepreukázala vraj rozsah nepriaznivých následkov, ktoré jej vznikli v súvislosti s nesprávnym úradným postupom Súdu.

Proti Prvostupňovému rozsudku sťažovateľka podala odvolanie, ktoré bolo doručené Okresnému súdu Bratislava I 07.01.2014 /ďalej len „Odvolanie“/, (prílohou je aj lekárske potvrdenie o jej diagnóze). Krajský súd v Bratislave (ďalej len „Krajský súd“) ale (tiež po vyše troch rokoch) rozsudkom sp. zn.: 14Co/79/2014-151 zo dňa 25.07.2017 /ďalej len „Rozsudok KS“/ Prvostupňový rozsudok potvrdil. Krajský súd Rozsudok KS odôvodnil najmä tak, že sťažovateľka vraj nepreukázala nesprávny úradný postup exekučného súdu. Lebo vraj prieťahy v konaní možno preukázať len rozhodnutím Ústavného súdu. Ako Okresný súd Bratislava I, tak aj Krajský súd sa pritom riadne nevysporiadali s mojou argumentáciou. Obidva tiež rozhodli v rozpore s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu a spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci.

Proti Rozsudku KS podala sťažovateľka dovolanie, ktoré bolo Krajskému súdu doručené 24.10.2017 /ďalej len „Dovolanie“/ z dôvodov uvedených v ust. § 421 ods. 1 a 432 CSP, teda, že Rozsudok KS spočíva v nesprávnom právnom posúdení a je v rozpore s ustálenou praxou dovolacieho súdu. V ňom som o. i. uviedla, že za podstatné považuje, že rovnaké podstatné skutočnosti v iných veciach, kde žalobcom bola spoločnosť [REDAKOVANÉ], boli súdmi posudzované v prospech spotrebiteľa (najmä vo veciach, kde prvo a druhostupňové súdy exekúcie v rôznych štádiách konania zastavili ex offo z dôvodu nesúladu exekučného titulu so zákonom) a hoci jej nie je známe žiadne rozhodnutie, ktorým by bol dovolací súd rozhodoval obdobnú vec, kde žalobcom je spotrebiteľ, má za to, že mutatis mutandis z hľadiska rovnosti pred zákonom, je potrebné ctiť rovnaké princípy vo všetkých spotrebiteľských veciach a najmä poskytovať porovnateľnú ochranu každému spotrebiteľovi bez ohľadu na to, aké je jeho procesné postavenie v spore.

Najvyšší súd Slovenskej Republiky /ďalej len „Najvyšší súd“ alebo NS“/ Dovolanie Uznesením sp. zn. 1Cdo 16/2018 zo dňa 18.10.2018, ktoré mi, ako sťažovateľke bolo doručené 12.11.2018 /ďalej tiež „Uznesenie NS“/ odmietol, pričom odmietnutie zdôvodnil tým, že Dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. f) CSP), preto, že nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.»

4. Sťažovateľka v rámci svojej argumentácie vyjadrila svoje presvedčenie, že „Kým prvostupňový súd a Krajský súd pri rozhodovaní v tejto veci sa nevysporiadali s argumentmi sťažovateľky, na základe čoho možno Prvostupňový rozsudok a Rozsudok KS považovať za nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnené a preto nepreskúmateľné a arbitrárne, Najvyšší súd sa podstatnou časťou argumentácie nezaoberal vôbec.“.

5. Sťažovateľka zastáva názor, že „O Odvolaní proti Prvostupňovému rozsudku bolo v druhom stupni rozhodnuté bez nariadenia pojednávania. Krajský súd pritom prevzal argumentáciu prvostupňového súdu bez toho, aby bližšie skúmal odvolacie dôvody...“

Súdy sa nevysporiadali a nereagovali ani na nezákonné úroky (úžeru), ktoré v spojení s nesprávnym úradným postupom Súdu spôsobili sťažovateľke škodu...

Porušenie práva na súdnu ochranu Najvyšším súdom vzhliadame najmä v tom, že tento, rovnako ako Okresný súd a Krajský súd, bez toho, aby sa vysporiadal a podstatnými skutočnosťami ktoré sťažovateľka namietala v Dovolaní, Uznesením NS rozhodol, že Dovolanie nie je prípustné...

Máme za to, že Uznesenie NS a najmä jeho odôvodnenie, ktoré sa sústredilo len na formálne posudzovanie ne/naplnenia podmienok dovolania.“, a preto napadnuté rozhodnutia považuje za nepreskúmateľné a zjavne neodôvodnené. V dôsledku toho došlo k porušeniu jej označených práv.

6. Sťažovateľka v petite podanej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] na rovnosť pred zákonom podľa čl. 12 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 20 Charty základných práv Európskej únie, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 38, č. 41, čl. 47 a čl. 52 ods. 7 Charty základných práv Európskej únie, tiež jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn.: 1 Cdo 16/2018 a jeho uznesením zo dňa 18.10.2018,

postupom Krajského súdu v Bratislave vo veci vedenej pod sp. zn.: 14Co/79/2014-151 a jeho rozsudkom zo dňa 25.07.2017, porušené boli.

2. Zrušujú sa, rozsudok Krajského súdu v Bratislave 14Co/79/2014-151 zo dňa 25.07.2017, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 1 Cdo 16/2018 zo dňa 18.10.2018 a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na nové konanie a rozhodnutie.

3. Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd SR sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] konania v sume 338,23 € na účet právneho zástupcu, advokáta JUDr. P. Škerlíka [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

12. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že k porušeniu jej označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ako aj porušeniu práv podľa čl. 20, 38, 41, 47 a čl. 52 ods. 7 charty došlo rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 79/2014-151 z 25. júla 2017 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 16/2018 z 18. októbra 2018 a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

13. Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzických osôb a právnických osôb. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva

v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranné, nezávislé a s využitím všetkých zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

14. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

18. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

19. Podľa čl. 20 charty pred zákonom sú si všetci rovní.

20. Podľa čl. 38 charty politiky Únie zabezpečia vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa.

21. Podľa čl. 41 charty každý má právo, aby inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie vybavovali jeho záležitosti nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote.

22. Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom. Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.

23. Podľa čl. 52 ods. 7 charty súdy Únie a členských štátov náležite prihliadajú na vysvetlivky vypracované s cieľom poskytnúť usmernenia pri výklade tejto charty.

24. Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

25. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej

miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

26. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

27. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

28. Aj ESLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že súdy majú povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno to chápať tak, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť

len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

29. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

30. Uvedené východiská boli povinné dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci krajský súd a najvyšší súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektovali, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ako aj porušeniu práv podľa čl. 20, 38, 41, 47 a čl. 52 ods. 7 charty rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 79/2014-151 z 25. júla 2017 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

31. Sťažovateľka v tejto časti sťažnosti predovšetkým namieta, že krajský súd napadnuté rozhodnutie neodôvodnil dostatočným spôsobom a nezaoberal sa všetkými jej námietkami uvedenými v odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 16 C 158/2011-121 zo 14. novembra 2013. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd rozhodol arbitrárne. Závery odvolacieho súdu podľa sťažovateľky nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a v zistených skutočnostiach. V dôsledku toho malo dôjsť podľa sťažovateľky k porušeniu jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ako aj porušeniu práv podľa čl. 20, 38, 41, 47 a čl. 52 ods. 7 charty.

32. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010). Vzhľadom na to sa ústavný súd zaoberal namietaným porušením uvedených práv sťažovateľky rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 79/2014-151 z 25. júla 2017.

33. V relevantnej časti odôvodnenia rozsudku č. k. 14 Co 79/2014-151 z 25. júla 2017 krajský súd uviedol:

«... 25. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa v konaní nepreukázala nesprávny úradný postup exekučného súdu. Žalobkyňa totiž ňou tvrdené existencie prieťahov v konaní nepreukázala, že by podala sťažnosť na prieťahy v konaní, ktorého by napríklad existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov... Teda o tom, či došlo k prieťahom v konaní by mal rozhodnúť Ústavný súd SR, ktorý zároveň rozhodne i primeranej satisfakcii sťažovateľa. Nie je daná právomoc civilného súdu určovať či v predmetnom konaní skutočne došlo k zbytočným prieťahom, pretože nie sú splnené

procesné podmienky na to, aby všeobecný súd mohol ustáliť, že došlo k prietahom v konaní... Preto správny je záver súdu prvej inštancie, že i keď exekučné konanie vykazuje znaky prietahov v konaní, nie je táto skutočnosť dôvodom pre ustálenie zodpovednosti štátu za škodu. Vzhľadom na vyššie uvedené a tiež i vzhľadom na dôvody, ktoré uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia, že žalobkyňa odôvodnila námietky proti exekúcií skutočnosťami napádajúcimi exekučný titul t.j. právoplatný platobný rozkaz, ktorého zákonnosť už nebolo možné v exekučnom konaní posudzovať a v námietkach neuviedla relevantné dôvody v zmysle § 50 ods. 1 Exekučného poriadku.

26. Pokiaľ sa žalobkyňa domáhala náhrady škody skutočnej škody vo výške 2 000,- Eur, ktorú odôvodňovala tým, že počas nečinnosti súdu prvej inštancie exekútorka nebola oprávnená vydať exekučný príkaz z čoho mali rásť úroky z omeškania vo výške 38,98 SK denne, pričom žalobkyňa nemohla bez exekučného príkazu istinu vo výške 15 590 SK poukázať exekútorke a následne oprávnenému, súd prvej inštancie správne konštatoval, že medzi vzniknutou škodou a postupom súdu neexistuje príčinná súvislosť. Žalobkyňa v exekučnom konaní ako povinná mala povinnosť zaplatiť pohľadávku a táto povinnosť jej vznikla a trvala bez ohľadu na rozhodnutie súdu o námietkach proti exekúcií. Žalobkyňa sama zaviniła začatie exekučného konania a to tým, že si nesplnila povinnosť vrátiť požičané peňažné prostriedky v dohodnutom čase a to ani po právoplatnom rozhodnutí súdu prvej inštancie t. j. keď nadobudol právoplatnosť platobný rozkaz. Žalobkyňa proti platobnému rozkazu a to i napriek riadnemu poučeniu podala odpor, avšak po zákonom stanovenej lehote, následkom čoho platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 5.4.2002. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom nesprávneho úradného postupu, prípadne nezákonného rozhodnutia a to ak nezákonné rozhodnutie a škoda sú vo vzájomnom pomere príčiny a následku, ak nie je preukázané, že ak by nebolo nesprávneho úradného postupu, prípadne nezákonného rozhodnutia, ku škode by nebolo bývalo došlo. Žalobkyňa v konaní nepreukázala nesprávny úradný postup, ani nezákonné rozhodnutie súdu. Keďže všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne pri aplikácii logického výkladu bolo nadbytočné a nehospodárne dokazovať splnenie ďalších podmienok.

27. Žalobkyňa si v konaní uplatňovala i nemajetkovú ujmu vo výške 1 500 Eur, ktorá podľa nej predstavuje „kvantifikáciu traumy“ vyvolanej tým, že súd prvej inštancie vo veci námietok nekonal viac ako 5 rokov s tým, že jej meno bolo zverejňované v časopisoch ako neplatič a boli oznamované jej osobné údaje finančným inštitúciám. Zároveň si musela na živobytie požičovať, zhoršoval sa jej zdravotný stav, o čom svedčí vyjadrenie [REDACTED] z 26.10.2011. Zároveň žalobkyňa uviedla, že od roku 1987 je duševne chorá, má paranoidnú schizofréniu, preto vzhľadom na nesprávny úradný postup, keď súd vyše 5 rokov nerozhodol o námietkach, pričom zohľadňuje len výpočet škody 4 a pol roka, 5 ročné úroky z istiny 15 590 SK (517,49 Eur), narástli za 4 a pol roka na 2 125,23 Eur. Práve pokiaľ sa týka nemajetkovej ujmy, následkom nesprávneho úradného postupu jej boli zo strany [REDACTED] zasielané výhražné listy a jej meno bolo zverejňované v časopisoch...

30. Nevyhnutnou podmienkou, pokiaľ sa týka priznania nemajetkovej ujmy je, že takáto osoba preukáže, že vytýkaním nesprávnym úradným postupom došlo k negatívnym následkom v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení. Ako je už vyššie uvedené, ako správne konštatoval súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia, žalobkyňa v konaní nepreukázala, že platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava III č. k. ROB 1370/02-5, zo dňa 19.1.2002 bol nezákonný, t. j., že sa jednalo o nezákonné rozhodnutie. Tiež vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu žalobkyňa v konaní nepreukázala ani nepredložila dôkaz o tom, že vzhľadom na to povereným - t. j. Ústavným súdom by bolo konštatované, že došlo k priedňom v konaní, tiež žalobkyňa nepreukázala príčinnú súvislosť medzi uplatnenou škodou a vytýkaním nesprávnym úradným postupom súdu prvej inštancie - Okresného súdu Bratislava III v Bratislave. V tomto smere preto k nároku žalobkyne na nemajetkovú ujmu v dôsledku nesprávneho úradného postupu nemohlo dôjsť. Navyše správne súd prvej inštancie konštatoval, že v exekučnom konaní je žalobkyňa v procesnom postavení povinnej, ktorá mala možnosť vymáhanú pohľadávku uhradiť ešte pred začatím exekučného konania, respektíve počas neho. Pokiaľ sa žalobkyňa domnieva, že oprávnený zasiahol do jej práva na ochranu osobnosti, má možnosť práve voči tomuto subjektu podať žalobu na ochranu osobnosti a nie je možné takýto zásah do jej osobnosti prenášať na štát a uplatňovať si nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003

Z. z. (§ 15 § 17 citovaného zákona). Pokiaľ žalobkyňa v odvolacom návrhu konštatovala, že práve zo strany oprávneného - [REDAKOVANÉ] jej boli zasielané výhražné listy a jej meno bolo zverejňované v časopisoch, následkom týchto konaní došlo i k zhoršeniu jej zdravotného stavu, má možnosť podať práve voči tomuto subjektu (oprávnený v exekučnom konaní) žalobu na ochranu osobnosti. Z písomného podania odvolania zo strany žalobkyne vyplýva, že žalobkyňa závažným psychickým ochorením trpela už dávno pred začatím exekučného konania a to od roku 1987 s diagnózou paranoidná schizofrénia, pričom prípadné zhoršenie jej zdravotného stavu, ktoré by malo byť príčinnej súvislosti s postupom súdu (nesprávny úradný postup), žalobkyňa v konaní ničím nepreukázala a preto jej tvrdenie je len v hypotetickej rovine.

31. Keďže neexistuje nezákonné rozhodnutie v exekučnom konaní, exekučný súd zamietol námietky žalobkyne proti exekúcii, platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť. Nesprávny úradný postup v súvislosti s prietiahmi v konaní nebol konštatovaný ani predsedom súdu, ani Ústavným súdom SR a žalobkyňa nepodala sťažnosť na prietahy v konaní ani ústavnú sťažnosť, súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že nie je daná ani bezprostredná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, respektíve nesprávnym úradným postupom a škodou, preto nemajetkovú ujmu nebolo možné žalobkyňi priznať jednak z dôvodu, že túto žalobkyňa v konaní nepreukázala a tiež z dôvodu, že nie je daná ani príčinná súvislosť medzi nemajetkovou ujmu a označeným nesprávnym úradným postupom...»

34. Na základe citovaného odôvodnenia a prijatých záverov krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku č. k. 14 Co 79/2014-151 z 25. júla 2017 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými odvolacími námietkami sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto rozsudok okresného súdu č. k. 16 C 158/2011-121 zo 14. novembra 2013 vo veci samej potvrdil. Napadnutý postup a rozsudok krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnený a ani za arbitrárny, t. j. taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

35. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 79/2014-151 z 25. júla 2017 a základnými právami podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a právami podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ako aj právami podľa čl. 20, 38, 41, 47 a čl. 52 ods. 7 charty, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ako aj porušenie práv podľa čl. 20, 38, 41, 47 a čl. 52 ods. 7 charty rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 79/2014-151 z 25. júla 2017, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ako aj porušeniu práv podľa čl. 20, 38, 41, 47 a čl. 52 ods. 7 charty uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 16/2018 z 18. októbra 2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

36. Sťažovateľka v tejto časti sťažnosti predovšetkým namieta, že najvyšší súd napadnuté rozhodnutie neodôvodnil dostatočným spôsobom a nezaoberal sa všetkými jej námietkami uvedenými v dovolaní proti rozsudku krajského súdu č. k. 14 Co 79/2014-151 z 25. júla 2017. Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd rozhodol arbitrárne. Závery dovolacieho súdu podľa sťažovateľky nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a v zistených skutočnostiach. V dôsledku toho malo dôjsť podľa sťažovateľky k porušeniu jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ako aj porušeniu práv podľa čl. 20, 38, 41, 47 a čl. 52 ods. 7 charty.

37. V relevantnej časti odôvodnenia uznesenia sp. zn. 1 Cdo 16/2018 z 18. októbra 2018 najvyšší súd uviedol:

„... 11. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytykaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku tejto viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu.

14. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vymedzuje dovolateľka z § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam. Závery o prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľkou (porovnaj § 432 CSP). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľka súdu vysvetlí, konkretizuje a doloží, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky.

15. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil

odvolací súd, b/ vysvetliť, a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

16. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, odvolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach, či predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky, do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétnemu cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

17. V danom prípade dovolateľka v dovolaní svoju argumentáciu, týkajúcu sa či už prietáhov v konaní a nesprávneho úradného postupu, alebo nesprávnosť právneho posúdenia, sústredila výlučne na pôvodné exekučné konania, ktoré boli vedené proti nej, a na rozhodnutia, ktoré v konaniach boli vydané pred Okresným súdom Bratislava III (napr. č. k. Rob 1370/02-5 zo dňa 19.2.2012, uznesenie z 13. marca 2006 sp. zn. 36Er/l 996/03, EX 1031/2003) a Krajským súdom v Bratislave (č. k. 15CoE/195/07-20), ktoré rozhodnutia nadobudli právoplatnosť z dôvodu, že nepodala opravný prostriedok, resp. že opravný prostriedok podala oneskorene, alebo boli odvolacím súdom potvrdené. Judikatúra, ktorou argumentovala, sa tiež týkala výlučne exekučného konania, teda konania predchádzajúceho konaniu, ktoré je predmetom tohto dovolania.

18. Predmetom tohto konania, v ktorom bolo dovolanie podané, je konanie podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktoré konanie je ovládané určitými zásadami a predpokladmi, za existencie ktorých je možné náhradu škody priznať. Predmetom tohto konania nie je exekučné konanie, ktoré proti dovolateľke prebiehalo pred Okresným súdom Bratislava III a Krajským súdom v Bratislave (pod spisovými značkami uvedenými vyššie). Predmetom tohto konania je konanie o náhradu škody, vedenej pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 16 C 158/2011 a pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 14 Co 79/2014.

19. Žalobkyňa v dovolaní právnu otázku relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nenaformulovala dostatočne jasne, zreteľne a určito. Textu dovolania chýba totiž vymedzenie toho, čo je otázne a bolo zároveň predmetom odvolacieho prieskumu. Žalobkyňa uvádza nesúhlas s exekučným konaním, ktoré bolo voči nej vedené a zároveň namieta prieťahy v tomto exekučnom konaní, avšak za vymedzením týchto skutočností nenasleduje polozenie samotnej zásadnej právnej otázky. Obsah dovolania preto neumožňuje posúdiť, akú otázku (resp. otázky) považovala žalobkyňa za významnú z hľadiska prípustnosti jej dovolania.

20. Pokiaľ teda ide o toto dovolacie konanie, dovolateľka si nesplnila svoju povinnosť, aby v dovolaní proti rozhodnutiu vydanému v tomto konaní, ktorého prípustnosť vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, konkretizovala zásadnú právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviedla, ako ju riešil odvolací súd, pokiaľ ide o náhradu jej škody a náhradu jej nemajetkovej ujmy vyplývajúcej zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Nevysvetlila a neoznačila relevantné pre posúdenie dovolania v tomto konaní (nie exekučnom) rozhodnutia najvyššieho súdu a nedoložila, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a rovnako neuviedla, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

21. Z tohto dôvodu dovolací dôvod nebol dovolateľkou vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 CSP, a teda žiadnym spôsobom nevyargumentovala existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/, že by sa odvolací súd mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vo veciach náhrady škody spôsobenej

orgánmi verejnej moci. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania...“

38. Na základe citovaného odôvodnenia a prijatých záverov najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení sp. zn. 1 Cdo 16/2018 z 18. októbra 2018 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými dovolacími námietkami sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu č. k. 14 Co 79/2014-151 z 25. júla 2017 odmietol. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

39. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že ani medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 16/2018 z 18. októbra 2018 a základnými právami podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a právami podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ako aj právami podľa čl. 20, 38, 41, 47 a čl. 52 ods. 7 charty, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ako aj porušenie práv podľa čl. 20, 38, 41, 47 a čl. 52 ods. 7 charty uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 16/2018 z 18. októbra 2018, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

40. Ústavný súd konštatuje, že síce vníma citlivosť situácie, v ktorej sa sťažovateľka ocitla, rozhodnutia všeobecných súdov v jej veci sú však nespochybniteľné. Zo sťažnosti a z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí vyplýva, že sťažovateľka bola poučená o práve

podat' odpor proti platobnému rozkazu Okresného súdu Bratislava III č. k. Rob/1370/02-5 z 19. februára 2002, avšak odpor podala po lehote. Ústavný súd poukazuje na to, že ak sťažovateľka podala odpor proti platobnému rozkazu po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, nemôže sa s úspechom domáhať nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“). Ústavný súd ďalej poukazuje na to, že sťažovateľka mala možnosť namietať zbytočné priet'ahy, ku ktorým došlo v exekučnom konaní, sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Keďže tento inštitút sťažovateľka nevyužila, ústavný súd konštatuje, že sa nemôže s úspechom domáhať nárokov podľa zákona o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Na záver ústavný súd dodáva, že ak zákon stanoví pre uplatnenie práva určitý procesný postup (napr. možnosť podať odpor proti platobnému rozkazu, sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy pre porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov), nie je možné tieto inštitúty obchádzať („preskočiť“) tak, že sa sťažovateľka rozhodne uplatniť si svoje práva až následne, a to v konaní podľa zákona o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

41. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu č. k. 14 Co 79/2014-151 z 25. júla 2017 a uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 16/2018 z 18. októbra 2018, vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania).

42. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2019